

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3397/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ...-..., чији је пуномоћник Џејн Дрешевић адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за грађење „Трудбеник градња“ ДОО у стечају, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Зоран Савкић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 839/19 од 04.02.2020. године, у седници већа одржаној 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 839/18 од 04.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3459/17 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог бр. ... од 18.05.2014. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 297.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 839/19 од 04.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а ставом другим изреке обавезан тужени да плати тужиоцу трошкове жалбеног поступка у износу од 54.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), који

се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се ревизијом не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу на неодређено време код правног претходника туженог распоређен на радно место зидара, а Анексом уговора о раду бр. ... од 21.01.2009. године је привремено упућен на рад код другог послодавца ПД „Монтера“ ДОО на период од годину дана и то почев од 10.01.2009. године, при чему је истим анексом одређено да тужилац има обавезу да се врати на рад код туженог у року од 15 дана од дана истека периода на који је упућен. Тужилац се после престанка рада код другог послодавца јавио кадровској служби ради враћања на рад код туженог, али је обавештен да нема потребе за његовим радом. На основу одлуке Одбора повереника синдиката „Независност“ од 18.08.2009. године, запослени и чланови тог синдиката су ступили у штрајк 24.08.2009. године који је био организован у складу са законом и најављен туженом послодавцу. Тужилац је био учесник штрајка и свакодневно је долазио на место окупљања, а дана 22.02.2010. године је писмено упозорен да није искористио своје право да се у времену од 10.01.2010. до 26.01.2010. године врати на рад, па му је оспореним решењем отказан уговор о раду јер се није вратио на рад у времену од 10.01. до 26.01.2010. године иако му је мировање радног односа истекло, с тим да му радни однос престаје даном достављања решења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду усвојен.

Према одредби члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...51/09), који је важио у време доношења решења о отказу, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, а према тачки 5. истог члана ако се запослени не врати на рад код послодавца у року од 15 дана од дана истека рока за неплаћено одсуство или мировање радног односа у смислу овог закона.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац на основу анекса уговора о раду од стране туженог привремено упућен на рад код другог послодавца на период од годину дана, те да се заједно са сведоцима ББ и ВВ, у року од 15 дана од дана истека рока за привремено упућивање на рад код другог послодавца (10.01.2010. године), јавио у кадровску службу туженог ради враћања на рад, али да му је речено да нема посла за њега и да не може да се врати на рад. Након јављања на посао и обавештења да за њега нема посла, свакодневно је учествовао у штрајку на месту окупљања учесника у штрајку, првобитно на капији, а потом у кругу пословног простора „Труdbеник градња“ доо Крњача. Тужилац је учествовао у штрајку као члан синдиката „Независност“ који је био организован у складу са законом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да нема кривице на страни тужиоца за учињену повреду која му се оспореним решењем ставља на терет, с обзиром на то да је несумњиво утврђено да се у прописаном року јавио туженом послодавцу ради враћања на рад. Поред тога, тужилац није неоправдано одсуствовао са рада у периоду означеном у побијеном решењу о отказу уговора о раду, јер је у том периоду свакодневно долазио на рад и уписивао се у евиденцију коју су водила два члана штрајкачког одбора ВВ и ГГ, такође запослени код туженог. Како је штрајк организован у складу са законом, правилна је и оцена нижестепених судова да у складу са чланом 7. Закона о штрајку тужилац као учесник штрајка није могао сносити штетне последице.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијене пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић